

Nous poemes a Marnie

per Toni Roca Pineda

No puc llegir

No puc llegir
el teu nom,
Marnie.
No puc.
No puc anar
lletra per lletra,
síl·laba per síl·laba,
amor per amor.
El mot és complex
en llavis que em tremolen
com austera fulla
de tardor austera
arribada de sobte al Puig.
No puc escriure –però
l'escric– el teu nom
a la pantalla en blanc.
Inútil desesper
de passió habitada
al vent, inclement
tramuntana
que desborda i em desborda.
Em fereix i fa brotar
una sang pesada i lenta.
No.
No. No puc llegir el teu nom,
Marnie.

Paisatge

La teva llum em porta
a la misèria...

Bulevard

Com si fos una mena de pròleg
evocava el ritme compassat
de les teves passes pel bulevard
ample i ciutadà. Em presionava
un tàctil sentiment de por,
d'encoberta covardia.
Ànima que somiava llevants amables
i dolços.

Bourbon

No... No te'n vagis.
Acosta't a la barra
de l'snak i demana
un bourbon amb gel
i sense presses.
Fuma el privat cigarret
–LM, Benson and Hedges–
que té aroma anglosaxona
i organitza el ball del fum
lleuger i blau.
Perd el control
del cos, de la carn i humiteja
amb colònia l'entreuix
vora la mirada atònita del cambrer.
Però el cambrer
és pàl·lid, de cadavèrica pell.
I no porta corbata.
Escolta després 'Les fulles
mortes' en versió de Nat King Cole.
Beu a poc a poc, fuma,
fes moviment tàctil
de les mans, obre sense
timidesa els llavis i deixa
que el licor 'on the rock'
entri a la teva boca,
entre dents i llengua
fèrtil a l'hora de l'amor.
Pensa que entre les pàgines
d'aquest llibre circula, ampla
i feliç, autònoma i poderosa,
la llibertat del teu cos.

Paràbola de Balàfia

*De tus ojos, solo de ellos,
sale la luz que te guía
los pasos*

PEDRO SALINAS

Marnie passa la nit
de Nadal a Balàfia.
I Balàfia és el nom
i és la terra, l'aire
lleu de transparència.
O una lluna –l'altra
cara de la lluna?–
de desembre.
De mica en mica
es clausura l'any i ella
transforma la paraula,
la reflexió perpètua,
la paràbola
pura de l'amor pur.

Lenta

En estat de mala llet,
puc recordar-te lenta,
fluixa, envellida
pel pas del temps.
No és just.

Madelaine visita el Lidl

a Rosa Rodríguez Branchat

Madelaine –tarda
de desembre
i no plou–
visita el Lidl.
Visita el Lidl
i fa la compra
del cap de setmana.
Oli. Patates.
Sucre.
Fruita.
Pernil.
Pa.
Xocolata.
Verdura.
Peix?
No. Peix no,
és car i congelat.
Canta Rita Pavone
i el pop dels seixanta
fa tel·lúric acte
de presentació.
La festa continua
i un luxuriós *panetone*
clausura l'espectacle.
Lidl.
Tarda de desembre.
I no plou.

Diumenge

Aquesta serà tarda plàcida, tranquil·la entre marges i
camins per oblidar. Diumenge; lectura de periòdics
–sí, una mica fart del *brexít* i altres històries per no
dormir–, música de Mecano, *hoy no me puedo
levantar, el fin de semana me dejó fatal, me duelen
los ojos, me duelen las manos...* i una mica també de
Beethoven per declinar el pas de les hores, tàctil
silenci, equilibrada llum... Per ones de la mar
endevino l'arribada puntual, justa, de les minves de
gener, un clàssic *post* nadalenc, diríem. Aquesta
tarda, quan no pica cap telèfon, el televisor resta mut
i els cotxes circulen per l'interior/exterior del dia
–paella familiar i de grup– i la calma al Puig de
mirada ombrívola, lent el gest i alegria d'unes mans
que ballen de forma i maneres intermitents.
Fragment i boira mentre la tarda –dolenta tarda de
diumenge– s'esvaeix a poquet a poquet.

TONI ROCA PINEDA

PUIG DES MOLINS, GENER DE 2017 ■

